

Leugens en lattes

Lauren Weisberger bij Boekerij:

De duivel draagt Prada

Gossip & Gucci

Chanel Chic

Champagne in Chateau Marmont

De wraak van Prada

Love Game

Leugens en lattes

Lauren Weisberger

Leugens en lattes

ISBN 978-90-225-7689-2

ISBN 978-94-023-0625-5

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *When Life Gives You Lululemons*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster

Vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp en -beeld: dps Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Lauren Weisberger

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Aan mijn hele familie,
met liefde*

DEEL 1

Weer dat nazigedoe?

Emily

Emily pijnigde haar hersens. Er moest toch íéts zijn om over te klagen? Het was tenslotte oudejaarsavond in Los Angeles, een van de irritantste avonden van het jaar in aantoonbaar de irritantste stad die de mensheid kende. Dus waarom schoot haar helemaal niets te binnen?

Op een ligstoel nipte ze van haar caloriearme margarita en keek hoe het prachtige lichaam van haar echtgenoot als bewegende installatiekunst door het water kliefde. Miles kwam boven en leunde tegen de achterwand van de verlichte infinity pool, waar het turkooizen water over de rand de berg af leek te stromen. Achter hem twinkelden tot mijlenver de lichtjes in het dal, waardoor de stad er verleidelijk uitzag, sexy zelfs. De nacht was de enige periode waarin Los Angeles echt schitterde. Weg waren de smog, de junks en het afstompende verkeer, allemaal vervangen door een idyllisch vergezicht van een nachtelijke hemel en geruisloos fonkelende lichtjes – alsof God zelf was afgedaald naar de Hollywood Hills en het meest idyllische Snapchat-filter had uitgekozen voor zijn minst favoriete stad op aarde.

Miles lachte naar haar en ze zwaaide, maar toen hij gebaarde dat ze naar hem toe moest komen, schudde ze haar hoofd. Overal om haar heen waren mensen aan het feesten op de verbeterde manier die was voorbehouden aan oud en nieuw: dit wordt de leukste avond van ons leven, we gaan bizarre dingen doen en zeggen, we zijn dol op ons leven en op elkaar. De gigantische hottub zat bomvol met een tiental feestgangers, stuk voor stuk met een drankje in de hand,

en op de rand zat een ander groepje met tevreden bungelende voeten te wachten tot er een paar centimeter vrijkwam. Op het terras boven het zwembad draaide een dj geremixte hiphop en overall – op de patio, in het zwembad, op het terras erboven en het huis in- en uitstromend – bewogen dansers gelukkig op zijn playlist. Op de stoel links van Emily zat een jong meisje met alleen een bikinibroekje aan schrijlings op een kerel diens schouders te masseren, terwijl haar blote borsten vrijuit bungelden. Ze baande zich al knijpend een weg over zijn rug en nam toen behoorlijk agressief zijn bilspieren onder handen. Ze was drie-, hooguit vijfentwintig, en hoewel haar lichaam verre van volmaakt was – een klein buikje en iets té weelderige dijen – wiebelden haar bovenarmen noch lubberde haar hals. Ze had totaal niets crêperigs. Pure jeugd. Niet een van de kleine onvolkomenheden die Emily's eigen zesendertigjarige lichaam vertoonde: vage striae op haar heupen, een decolleté waar een heel klein beetje slapte doorheen schemerde, een paar verdwaalde donkere haren langs haar bikinilijn. Die leken de laatste tijd tegen wil en dank te ontspruiten, zonder zich iets aan te trekken van Emily's onvermoeibare harsschema. Het was nou niet bepaald een ramp – ze zag er nog steeds slank en gebruind uit, misschien zelfs wel opwindend in haar elegante bikini van Eres – maar het werd elk jaar moeilijker.

Er verscheen een onbekend nummer uit New York op haar telefoon.

'Emily? Met Helene. Ik weet niet of je het nog weet, maar we hebben elkaar een paar jaar geleden ontmoet op het Met Gala.'

Emily keek peinzend omhoog naar de hemel. Hoewel de naam haar bekend voorkwam, kon ze die moeilijk plaatsen. Er viel een stilte. 'Ik ben de manager van Rizzo.'

Rizzo. Interessant. Hij was de nieuwe Bieber: de populairste popster wiens roem tot grote hoogte was gestegen toen hij twee jaar geleden, op zijn zestiende, als jongste mannelijke artiest ooit een Grammy voor het beste album van het jaar had gewonnen. Helene was naar Hollywood verhuisd om te gaan werken voor een agentschap – ICM of Endeavor, dat wist Emily niet meer – maar om de een of andere reden was het haar ontgaan dat Helene nu Rizzo vertegenwoordigde.

‘Natuurlijk. Hoe is het met je?’ vroeg Emily. Ze wierp een blik op haar horloge. Dit was geen gewoon telefoontje.

‘Het spijt me dat ik je zo laat nog bel,’ zei Helene. ‘Hier in New York is het al vier uur ’s ochtends, maar jij bent waarschijnlijk in LA. Ik vind het afschuwelijk dat ik je moet storen...’

‘Nee, geen punt. Ik ben op het landgoed van Gigi Hadids ouders en lang niet zo dronken als ik zou moeten zijn. Wat is er aan de hand?’

Er klonk gegil in het zwembad. Twee meisjes waren hand in hand in het water gesprongen en spetterden Miles en een paar van zijn vrienden nat. Emily sloeg haar ogen ten hemel.

‘Nou, ik eh...’ Helene schraapte haar keel. ‘Dit blijft onder ons, hè?’

‘Uiteraard.’ Dat klonk veelbelovend.

‘Ik weet niet zeker of ik het zelf wel helemaal begrijp, maar Riz was vanavond te gast bij Ryan Seacrests Times Square show. Het liep allemaal gesmeerd, geen vuiltje aan de lucht. Na afloop had ik afgesproken met een paar oude studievrienden en Rizzo ging naar een of ander feest bij 1 OAK. Nuchter, althans toen we afscheid namen. Tevreden over zijn optreden.’

‘Oké...’

‘Maar net kreeg ik een foto geappt van een collega die op het kantoor van ICM in New York werkt en toevallig op dit moment in 1 OAK is...’

‘En?’

‘En het ziet er niet best uit.’

‘Wat? Is hij flauwgevallen? Heeft hij zichzelf onder gekotst? Is hij een kerel aan het kussen? Lijntjes aan het snuiven? Een minderjarig meisje aan het betasten?’

Helene zuchtte en zei iets wat werd overstemd door gierend gelach. In het ondiepe gedeelte had een meisje met knalroze haar en een stringbikini zich een weg gebaand naar Miles’ schouders, waarop ze een meisje van de schouders van een andere man probeerde te duwen.

‘Sorry, zeg dat nog eens? Het is hier ietwat chaotisch.’ Emily keek naar het minuscule lapje stof dat straktrok tussen de blote billen van

het meisje die rond de nek van haar echtgenoot gedrapeerd waren.

‘Hij schijnt een nazi-uniform te dragen.’

‘Een wát?’

‘Met zo’n hakenkruisband rond zijn arm en een bijpassende hoofdband. Leren laarzen. De hele rimram.’

‘O, jesus christus,’ mompelde Emily zonder nadenken.

‘Is het zó erg?’

‘Nou ja, echt fijn is het niet. Prins Harry heeft dat eeuwen geleden ook geflikt – maar het is niet anders. Ik zeg je eerlijk: ik had liever drugs of jongens gehad.’

In het zwembad stak het meisje met het roze haar op Miles’ schouders haar hand achter haar rug, knoopte haar bikinitopje los en zwaaide daarmee als een lasso boven haar hoofd.

‘Laten we bij het begin beginnen: wie weet ervan?’ informeerde Emily.

‘Er staat nog niets online, maar dat is uiteraard slechts een kwestie van tijd.’

‘Even voor alle duidelijkheid: je belt om mij in te huren, toch?’

‘Ja. Zeker weten.’

‘Oké, dan moet je nu je collega appen en zeggen dat hij Rizzo naar het herentoilet moet brengen om die kleren uit te trekken. Echt hoor, al draagt hij een string van goudlamé; alles is beter dan dat nazigedoe.’

‘Dat heb ik al gedaan. Hij heeft Riz zijn overhemd en schoenen gegeven, en die band om zijn arm in beslag genomen. Riz heeft zijn broek, die schijnbaar knalrood is, aangehouden. Het is niet perfect, maar we zullen het ermee moeten doen, vooral omdat ik Rizzo niet rechtstreeks kan bereiken. Maar er kan elk moment iemand iets posten, dat weet ik zeker.’

‘Inderdaad, dus luister goed. We gaan het als volgt aanpakken. Jij springt in een taxi, rijdt naar 1 OAK en haalt hem daar weg. Neem een of twee meisjes mee, dat oogt beter. Breng hem terug naar zijn appartement en zorg dat hij daar blijft. Ga voor de verdorde voordeur zitten als het moet. Heb je zijn wachtwoorden? Nee... laat maar – pak gewoon zijn telefoon af en gooi die in de wc. We moeten tijd winnen zonder dat hij een of andere dronken tweet verstuurt.’

‘Oké. Doe ik.’

‘De eerste vlucht naar New York vertrekt hier om zes uur. Ik ga nu naar huis om te pakken en rij dan naar het vliegveld. De pleuris breekt ongetwijfeld al uit als ik in de lucht zit, als het al niet eerder is. Leg geen, ik herhaal, leg géén verklaring af. Laat hem met niemand praten, zelfs niet met de koerier die eten komt bezorgen. Informatiestop, begrepen? Hoe verschrikkelijk de foto’s ook zijn, of hoe afgrijselijk de reactie – en geloof me, die wordt niet mis –, geen enkele respons tot ik er ben, oké?’

‘Dank je, Emily. Ik sta bij je in het krijt.’

‘Wegwezen. Nú!’ Emily slaagde erin niet te zeggen wat ze eigenlijk dacht, namelijk dat de kosten voor haar tijd, de feestdagenvergoeding en de reis Helene naar adem zouden doen happen.

Ze nam nog een slokje van haar margarita, zette het drankje op het glazen tafeltje naast zich en stond toen op. Het stel naast haar, dat al dan niet vleselijke gemeenschap had, probeerde ze daarbij te negeren.

‘Miles? Liefje?’ Emily riep het zo beleefd mogelijk.

Geen reactie.

‘Miles, liefje? Kun je alsjeblieft haar dijen even van je oren af duwen? Ik moet gaan.’

Tot haar voldoening zag ze dat haar man het meisje zonder plichtplegingen in het water liet zakken en zelf naar de kant zwom. ‘Je bent toch niet boos, hè? Ze is gewoon een dom wicht.’

Emily knielde. ‘Natuurlijk ben ik niet boos. Als jij vreemd wilt gaan, kun je maar beter iemand uitkiezen die verdomd veel opwindender is dan dat daar.’ Ze knikte in de richting van het meisje dat zo te zien helemaal niet blij was met haar natte haar. ‘Ik kreeg een telefoontje uit New York. Een noodgeval met Rizzo. Ik ga snel naar huis om te pakken en ben hopelijk op tijd op LAX voor de vlucht van zes uur. Ik bel je als ik geland ben, oké?’

Dit was bij lange na niet de eerste keer dat Emily opeens werd weggeroepen – haar chirurgenvriendin beweerde dat Emily op veel ergere tijdstippen werd opgeroepen dan zij – maar Miles oogde volslagen verbijsterd.

‘Het is oud en nieuw. Is er in New York niet iemand die dit kan

afhandelen?’ Zijn teleurstelling droop ervan af en Emily voelde een steek van schuld, maar ze deed haar best het lichtig te houden.

‘Sorry, liefje. Ik kon hier geen nee tegen zeggen. Blijf lekker hier, geniet. Niet te veel...’ Dat laatste voegde ze eraan toe om hem op te beuren – ze was in de verste verte niet bang dat Miles iets stoms zou doen. Ze boog zich voorover en kustte vluchtig zijn natte lippen. ‘Ik bel je.’ Ze meanderde door de menigte naar de cirkelvormige oprit, waar een van de knappe bedienden een Lincoln Town Car wenkte. Hij hield het portier voor haar open en ze schonk hem een glimlach plus een briefje van tien dollar.

‘Twee ritten, alstublieft,’ zei ze tegen de chauffeur. ‘De eerste stop is op Santa Monica Boulevard. Daar wacht u op me en dan brengt u me vervolgens naar het vliegveld. En snel.’

New York, haar eerste en meest waarachtige liefde, wachtte.

Een droomleven

Miriam

Het was pas het begin van de tweede mijl, maar ze had nu al het gevoel dat ze door verstikking om het leven zou kunnen komen. Ze ademde gejaagd en hortend, maar hoe diep ze ook inademde, Miriam was niet in staat haar hartslag te vertragen. Ze keek voor de duizendste keer in de afgelopen zestien minuten – hoe konden het in hemelsnaam slechts zestien minuten zijn?! – op haar Fitbit en was even bang dat die hartslag van 165 haar fataal zou worden. Dan zou ze officieel de enige vrouw in heel Greenwich, of misschien wel op de wereld, zijn die na het hardlopen – nou ja, eerlijk gezegd was het meer versneld sloffen – dood was neergevallen. Eén enkele klotemijl in zestien minuten.

Maar ze had het maar mooi geflikt! Daar hadden alle feelgood-bloggers en motivatiecoaches toch altijd de mond vol van? Geen smoesjes, gewoon doen! Beginnen is het halve werk! Verwacht geen perfectie, doen is genoeg! ‘Fuckers,’ mompelde ze, terwijl ze enorme stoomwolken de ijskoude januarilucht in blies. Op 3 januari om zeven uur ’s ochtends gaan joggen – en dan ook nog op een zondag – was meer dan alleen doen. Het was je reinste triomf.

‘Goedemorgen!’ riep een vrouw die haar voorbij stooft, waardoor het resterende deel van haar hart bijna tot stilstand kwam.

‘Hai!’ schreeuwde Miriam tegen de rug van de vrouw, die rende als een in het zwart gehulde gazelle: een gedetailleerd opengewerkte legging van Lululemon die er zowel cool als extreem koud uitzag, een op maat gemaakt zwart donsjack dat eindigde op haar niet-bestaande heupen, zwarte Nikes aan haar voeten en een soort tech-

nisch uitzierende muts met een allerschattigste pompon erop. Aan haar benen leek geen einde te komen en haar kont zag er zo strak uit dat je daar niet eens een schuifspeldje onder kon klemmen, laat staan een echte haarborstel. Die had Miriam ooit succesvol en hartverscheurend wél onder haar linkerbil gestopt.

Miriam vertraagde haar pas, maar voordat ze iets kon aannemen wat ook maar in de buurt kwam van een beheerste houding, renden twee vrouwen in al net zulke fantastische trainingskleren haar tegemoet. Aan de riem van het knalroze donsjack trok een vrolijke gouden retriever, terwijl zijn hijgende chocoladeneefje de vrouw in legergroen voortsleurde. De gehele entourage leek op een in kwiek tempo bewegende kerstkaart.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ zei de eigenaresse van de gouden retriever toen ze Miriam voorbij sprintten.

‘Jullie ook,’ mompelde ze, opgelucht dat het geen bekenden waren. Niet dat ze veel moeders had ontmoet sinds ze vijf maanden geleden hiernaartoe waren verhuisd, zodat de tweeling nog op tijd was voor de kleuterschool en Benjamin voor de tweede klas op hun nieuwe openbare school. Afgezien van het gedagzeggen tegen een paar moeders bij het brengen en halen van school had ze niet veel gelegenheid gehad om veel andere vrouwen te ontmoeten. Paul beweerde dat dat in alle welvarende voorsteden zo was: mensen verschansten zich ofwel boven, ofwel beneden in hun grote huis. Daarin zat alles wat ze nodig hadden: fitnessruimtes, filmzaaltjes, wijnkelders en kookeilanden. Nanny’s speelden met de kinderen, waardoor speelkameraadjes overbodig werden. Huishoudsters deden de boodschappen. Personeel, personeel en nog meer personeel om alles te doen, van het maaien van het gazon en het chloreren van het zwembad tot het vervangen van de ledlampen.

De indringende geur van brandend hout kwam Miriam tegemoet zodra ze de hal in stapte en een vlugge blik in de woonkamer bevestigde dat haar man haar gedachten had gelezen: ze wilde graag bij het haardvuur zitten. Dat was een van de dingen die ze tot nu toe het heerlijkst vond aan het wonen hier: ’s ochtends de open haard aansteken. Kleurloze ochtenden kregen daardoor meteen iets knus, de wangen van haar kinderen leken nóg sappiger.

‘Mama is thuis!’ schreeuwde Matthew, vijf jaar oud en geobse-
deerd door wapentuig. Hij balanceerde in pyjama op de armleuning
van de bank en zwaaide met een realistisch ogend zwaard.

‘Mama! Ik mag van Matthew niet met het zwaard en we moeten
toch alles delen!’ krijste zijn tweelingzus Maisie van onder de keu-
kentafel: haar favoriete mokplekje.

‘Mam, mag ik je wachtwoord om *Hellion* te kopen?’ vroeg Benja-
min zonder op te kijken van Miriams gekaapte iPad.

‘Nee,’ zei ze. ‘Wie heeft gezegd dat je op de iPad mag? Het is ge-
zinstijd.’

‘Je vingerafdruk dan? Alsjeblieft? Jameson zegt dat het de coolste
game is die hij ooit gespeeld heeft! Waarom mag hij hem wel en ik
niet?’

‘Omdat zijn moeder aardiger is dan ik.’ Ze slaagde erin haar zoon
boven op zijn hoofd te kussen voordat hij huiverend ineenkromp.

Paul stond in een flanelen pyjamabroek en een fleecetrui gecon-
centreerd pannenkoekjes om te draaien bij het fornuis. ‘Ik ben echt
diep onder de indruk,’ zei hij. ‘Ik begrijp niet waar jij vanmorgen de
motivatie vandaan hebt gehaald.’

Wat is hij toch knap, dacht Miriam. Ondanks al dat premature
grijze haar. Hij was slechts drie jaar ouder dan zij, maar je zou hem
zo tien jaar ouder schatten. Ze pakte haar buik vast, wat twee han-
den vol lillend vet opleverde. ‘Hiervan.’

Paul legde de laatste pannenkoek op een stapel van tien en draai-
de het gas uit. Hij liep naar haar toe en knuffelde haar. ‘Je bent per-
fect zoals je bent,’ zei hij op de automatische piloot. ‘Hier, neem een
pannenkoek.’

‘O nee. Ik heb niet twintig minuten helse ellende doorstaan om
dat allemaal met één pannenkoek teniet te doen.’

‘Zijn ze klaar, papa? Ja? Ja?’

‘Mogen we er slagroom op?’

‘En ijs?’

‘Ik wil niet die met bosbessen!’

In een flits waren alle drie de kinderen aan de keukentafel ver-
schenen, bijna hyperventilerend van opwinding. Miriam probeerde
de epische rotzooi te negeren en zich te focussen op de blijheid van

haar kinderen en de vriendelijkheid van haar man, maar dat was moeilijk als elke centimeter van het aanrecht bedekt was met meel, er beslagspetters op de spatwand zaten en verdwaalde chocolate chips en bosbessen verspreid over de vloer lagen.

‘Wil iemand wat fruitsalade of yoghurt?’ Ze pakte die allebei uit de koelkast.

‘Ik niet!’ schreeuwden ze allemaal in koor met een mond vol pannenkoek.

Nou, ik ook niet, dacht Miriam terwijl ze wat opschepte. Ze lepelde een hap in haar mond en spuugde die bijna meteen weer uit in de gootsteen. De yoghurt was zuur geworden en zelfs de zoete aardbeien konden dat niet verbloemen. Ze schraapte de inhoud van haar schaal in de afvallemmer en overwoog een paar eieren te koken. Ze knabbelde zelfs aan zo’n kartonnige vezelcracker, maar na twee hapjes gaf ze het op. ‘Leef gewoon een beetje,’ mompelde ze tegen zichzelf. Ze pakte een chocolate-chip-pannenkoekje van de stapel en schoof dat in haar mond.

‘Lekker hè, mam? Wil je er slagroom op?’ vroeg Benjamin, die met de spuitbus zwaaide alsof het een trofee was.

‘Ja, graag.’ Ze stak het resterende stuk naar hem uit. Bekijk het allemaal maar. Ze gaf haar dochter het goede voorbeeld; eten was geen vijand, toch? Alles met mate. Geen eetstoornissen in dit huis. Ze had net een pad in het koffieapparaat gestopt toen ze Paul hoorde mompelen: ‘*Holy shit.*’

‘Papa! Mag niet!’ Maisie klonk precies als Miriam.

‘Papa zei een lelijk woord! Papa zei “shit”!’

‘Sorry, sorry,’ mompelde Paul. Hij had zijn gezicht begraven in de krant die Miriam op tafel had gelegd. ‘Moet je kijken, Miriam.’

‘Ik kom eraan. Wil jij ook een kop?’

‘Nu. Je moet nu komen.’

‘Wat is er pap? Wat staat er in de krant?’

‘Hier, neem nog maar een pannenkoek,’ zei Paul tegen Maisie. Hij gaf de krant aan Miriam.

Onder de vouw, maar nog wel op de voorpagina, schreeuwde de kop: **VROUW SENATOR BETRAPT OP RIJDEN ONDER INVLOED... MET KINDEREN IN DE AUTO!**

‘Holy shit.’

‘Mam! Je zei “shit”!’

‘Papa, nu zei mama een lelijk woord!’

‘Shit, shit, shit!’ jubelde Matthew.

‘Wie wil er een film kijken?’ vroeg Paul. ‘Ga jij beneden maar even *Boss Baby* opzetten voor iedereen, Benjamin.’ Opnieuw was het een gedrang van jewelste toen ze allemaal tegelijk op de trap af stormden, maar een paar tellen later ging de herrie over in een gelukzalige stilte.

‘Dit kan niet waar zijn.’ Miriam bekeek de politiefoto van haar oude schoolvriendin. Ze hadden allebei hun laatste highschooljaar op de Amerikaanse school in Parijs gevolgd. Karolina deed daar modellenwerk en studeerde er Engels bij, en Miriams ouders waren er tijdelijk gestationeerd. ‘Dat zou Karolina nooit doen.’

‘Nou, het staat er toch echt. Kwam niet door de nuchterheidstest. Lege drankflessen achter in de auto. Weigerde blaastest te doen. En vijf kinderen in de auto, onder wie haar eigen zoon.’

‘Dit kan met geen mogelijkheid waar zijn.’ Miriam scande het artikel. ‘Dit is niet de Karolina die ik ken.’

‘Hoelang heb je haar al niet meer gesproken? Misschien is ze veranderd. Ik kan me voorstellen dat het best lastig is om zo in de schijnwerpers te staan, zoals zij nu.’

‘Ze is tien jaar het gezicht van L’Oréal geweest! Het megamodel der topmodellen. Ik kan me niet voorstellen dat zij moeite heeft met de schijnwerpers.’

‘Nou ja, echtgenote van een Amerikaanse senator zijn, is van een geheel andere orde. Zeker als dat ook nog iemand is die president wil worden. Dan word je heel anders bekeken.’

‘Dat zal wel. Ik weet het niet. Ik ga haar bellen. Dit kan gewoon niet kloppen.’

‘Jullie hebben elkaar al maanden niet meer gesproken.’ Paul nam een slok koffie.

‘Dat maakt niets uit!’ Miriam besefte dat ze bijna schreeuwde en dempte haar stem. ‘We kennen elkaar al sinds we achttien waren.’

Paul gaf zich gewonnen en stak beide handen in de lucht. ‘Zeg haar maar gedag van me, oké? Ik ga even bij die monsters kijken.’

Karolina's telefoon ging vijf keer over voordat die in de voicemail schoot. 'Hai, met Karolina. Ik kan je telefoontje nu niet aannemen, maar laat een bericht achter en dan bel ik je zo snel mogelijk terug.'

'Lina? Met mij, Miriam. Ik heb die afgrijselijke krantenkop gezien en wil met je praten. Ik geloof er helemaal niets van; niemand die jou kent gelooft dat. Bel me zodra je dit hoort, oké? Hou van je, lieverd. Dag.'

Miriam verbrak de verbinding en staarde naar haar scherm, alsof ze kon afdwingen dat Karolina's naam daarop verscheen. Maar toen hoorde ze een kreet van beneden komen – een echte pijnkreet, geen 'ik haat mijn broer/zus'-kreet of een 'nu ben ik'-kreet. Miriam slaakte een diepe zucht en stond op om een kijkje te gaan nemen.

Het jaar was nog niet eens 72 uur oud, maar dreigde nu al de mist in te gaan. Op weg naar het souterrain griste ze een koud geworden pannenkoekje van het bord: 2018 kon de pot op met zijn goede voornemens.

Het allerduurste halve glas cabernet van je leven

Karolina

‘Hé, Siri! Speel “Yeah” van Usher!’ riep Harry vanaf de achterbank van de Suburban. De jongens juichten in koor toen Siri ‘Oké, “Yeah” van Usher wordt afgespeeld’ zei en de bas door de speakers dreunde.

Karolina glimlachte. Nooit, in geen miljoen jaar, had ze kunnen denken dat een auto vol twaalfjarige jongens zo leuk zou zijn. Ja, ze waren luidruchtig, baldadig en sommigen stonken zelfs. Maar Harry’s vrienden waren ook lief, goedlachs en deden een poging manieren te tonen, in ieder geval als zij in de buurt was. Het waren goede kinderen uit aardige gezinnen, en opnieuw prees ze zich gelukkig met de verhuizing van New York – de stad van sociale landmijnen – naar Bethesda, waar iedereen iets relaxter leek.

Lieve jongen, dacht Karolina voor de duizendste keer toen ze door de achteruitkijkspiegel stiekem naar Harry keek. Hij ging er elke dag meer als een tiener uitzien: bredere schouders, donker dons boven zijn lippen, hier en daar een pukkel op zijn wangen. Maar net zo vaak leek hij een kleine jongen die liever een uur met zijn lego speelde dan met zijn vrienden appte. Harry was extravert en zelfverzekerd, net als zijn vader, maar hij had ook een zachtere, gevoeliger kant. Rond de tijd dat ze naar Bethesda waren verhuisd, was Harry Graham meer vragen gaan stellen over zijn overleden moeder: waar ze elkaar ontmoet hadden, wat ze graag las, hoe ze zich had gevoeld toen ze van hem in verwachting was. Maar Graham wimpelde hem altijd af, beloofde dat hij Harry later over zijn moeder zou vertellen. Later, als hij het rapport uit had dat hij moest lezen. Later dat weekend, als ze meer tijd hadden. Later, tijdens de wintersportvakantie,

omdat zijn moeder dol was geweest op skiën. Later, later, later. Karolina wist niet goed of Graham zijn zoon nu uit luiheid, vermijdingsgedrag of oprecht verdriet aan het lijntje hield, maar ze wist wel dat Harry behoefte had aan antwoorden. Het had haar bijna drie dagen gekost om, terwijl Graham op zijn werk was en Harry op school, alle rondslingerende foto's, brieven en knipsels te verzamelen die ze kon vinden, maar toen ze Harry de herinneringsdoos aan zijn moeder gaf, maakten zijn opluchting en blijdschap elke minuut de moeite waard. Ze drukte Harry op het hart dat zijn moeder altijd zijn moeder zou blijven en dat het oké was om over haar te praten en haar te herdenken. Toen was Karolina's grote, sterke tiener als een kleuter die thuiskwam na zijn eerste schooldag in haar armen in elkaar gestort.

‘Hé, jongens,’ riep Nicholas, een slungelige lacrossespeler met blond piekhaar, van de achterste bank. ‘Mijn vader heeft kaartjes voor de eerste competitiewedstrijd van de Redskins tegen de Eagles volgend weekend. Gaan jullie ook?’

De jongens joelden.

‘Hé, mam, denk je dat pap er met mij heen wil?’ vroeg Harry.

‘Volgens mijn vader waren er nog kaartjes,’ zei Nicholas.

Karolina dwong zichzelf te glimlachen, ook al konden de jongens haar gezicht niet zien. ‘O, dat vindt hij vast geweldig,’ loog ze, waarna ze stiekem even naar Harry keek om te zien of hij het aan haar stem gehoord had. Hoewel Harry wild enthousiast was over professioneel football in het algemeen en de Redskins in het bijzonder – en Graham als Amerikaanse senator waar dan ook in het stadion vrijkaartjes kon krijgen – hadden vader en zoon nog nooit samen een wedstrijd bezocht. Elk jaar bezwoer Graham Karolina en Harry dat ze in de skybox zouden gaan zitten, naar een belangrijke uitwedstrijd zouden vliegen of Harry's vrienden zouden uitnodigen op de hoofdtribune, en elk jaar ging er weer een seizoen voorbij zonder aanwezigheid van de Hartwell-heren. Harry was precies één keer naar een wedstrijd geweest, twee jaar geleden, toen Karolina zo met hem te doen had gehad dat ze kaartjes had gekocht bij StubHub. Hij was in de wolken geweest en had de longen uit zijn lijf gejuicht in zijn complete teamoutfit, maar ze wist dat hij er liever met Graham

naartoe was gegaan. Karolina was een leek en had kaartjes aan de bezoekerskant gekocht. Bovendien kon ze niet altijd zien wie in het bezit van de bal was en juichte ze, ondanks haar beste bedoelingen, steeds op de verkeerde momenten.

‘Mam! Hé, mam!’ Harry haalde haar uit haar gepeins. ‘Er rijden politieauto’s met zwaailichten achter ons.’

‘Hmm?’ mompelde Karolina, eigenlijk meer tegen zichzelf. Ze keek in de achteruitkijkspiegel en zag twee politieauto’s met zwaailichten zo dicht achter de Suburban rijden dat ze bijna tegen de bumper duwden. ‘Mijn hemel, het is blijkbaar belangrijk. Oké, oké, wacht even,’ zei ze hardop. ‘Ik ga wel aan de kant staan.’

Ze was blij dat Harry bij haar was, want ze werd altijd zenuwachtig als ze een wagen van de hulpdiensten in haar buurt zag. Al stond hun huis in brand; zolang Harry veilig bij haar was, kon ze alles hebben. Ze zette de richtingaanwijzer aan en parkeerde de lompe auto zo elegant mogelijk aan de kant van de weg, terwijl ze in gedachten haar excuses aanbood aan het echtpaar Crain, dat vijf deuren verderop woonde en het prachtige gazon bezat dat haar banden nu waarschijnlijk omwoelden.

De politiewagens flitsten haar echter niet aan de linkerkant voorbij, zoals ze verwacht had, maar reden eveneens de berm in en parkeerden vlak achter haar.

‘Ooo, mevrouw Hartwell, u wordt gepakt!’ riep Stefan. Alle jongens bulderden het uit.

Ook Karolina schoot in de lach. ‘Ach ja, typisch iets voor mij,’ zei ze. ‘Vijftig rijden in een woonwijk. Hoe haal ik het in mijn hoofd!’ Door de achteruitkijkspiegel zag ze de agenten iets intoetsen op een iPad-achtig apparaat; waarschijnlijk haar kenteken. Mooi, dacht ze. Dit belachelijke gedoe was vast afgelopen zodra ze doorhadden dat dit een officieel regeringsnummerbord was. Graham en zij hadden dat op alle drie hun auto’s.

Maar de twee agenten die naar haar raampje liepen, lachten niet. ‘Ma’am? Is dit uw voertuig?’ vroeg de vrouwelijke agent, terwijl haar mannelijke collega achter haar toekeek.

‘Ja, natuurlijk.’ Karolina vroeg zich af waarom ze haar zo’n belachelijke vraag stelden. Zij reed er toch in? ‘Volgens mij reed ik echt

niet te hard, hoor, agent. We zijn letterlijk net van huis weggereden. Kijk, daar wonen we. Ik breng de vrienden van mijn zoon gewoon even...'

De agente keek Karolina onbuigzaam aan en zei: 'Uw rij- en kentekenbewijs alstublieft.'

Karolina bekeek het gezicht van de vrouw. Ze maakte geen grapje. Voorzichtig haalde ze haar rijbewijs uit haar portefeuille en zag tot haar opluchting dat het kentekenbewijs netjes in het handschoenenkastje lag. 'Ik eh... Wellicht herkent u de naam op mijn rijbewijs, maar eh... ik ben dus getrouwd met senator Hartwell.' Karolina schonk de agente haar betoverendste glimlach. Normaal gesproken was ze niet zo'n type dat op haar strepen stond, maar goed, ze werd normaal gesproken ook niet aan de kant gezet door kwaad ogende agenten.

De mannelijke agent fronste zijn wenkbrauwen. 'Hebt u gedronken, ma'am?'

Karolina was zich vaag bewust van het feit dat de jongens stil werden door die vraag. In gedachten keerde ze terug naar een uur eerder, toen ze opzettelijk een fles van Grahams bizar dure cabernet had geopend. Die kocht hij de laatste tijd per doos. Harry en zijn vrienden hadden pizza's weggewerkt en natuurlijk had ze geweten dat ze hen even later naar huis zou moeten rijden, dus ze had maar een half glas genomen. Als het al zoveel was. Eigenlijk had ze er niet eens trek in gehad, maar het had zo'n voldaan gevoel gegeven de fles te ontkurken in de wetenschap dat de wijn zou verpieteren voordat Graham weer thuis was van zijn zakenreis. Als het überhaupt een zakenreis was.

Opnieuw toverde ze haar meest verpletterende glimlach tevoorschijn en keek de agenten indringend aan: 'Ik heb kinderen in de auto, agenten. Ik verzeker u dat ik niet heb gedronken. Ik dacht ook niet dat ik te hard reed, maar dat zou natuurlijk wel kunnen. Zo ja, dan spijt me dat zeer.'

Zodra ze 'kinderen' zei, pakte de mannelijke agent zijn zaklamp en begon om de auto heen te lopen. Hij leek het niet erg te vinden dat hij recht in de ogen van de jongens scheen. Karolina zag dat ze allemaal hun ogen samenknepen.